Гатя Симеонова

НЕБЕСА

gabriell-e-lit

Гатя Симеонова

НЕБЕСА

(Стихове)

Издателство
gabriell-e-lit
София
2026

На баща ми,
който
много отдавна
е на небето,
посвещавам
тези стихове
с обич!

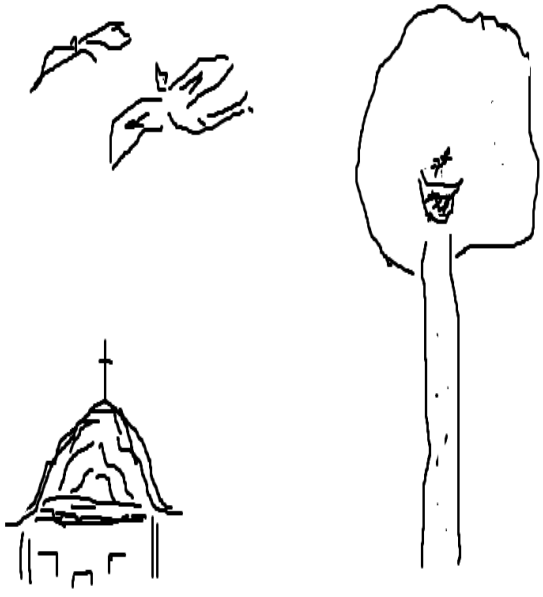
©Гатя Симеонова – автор, 2026
©Елена Драгошинова – компютърна графика, 2026
©Габриела Цанева – корица, 2026
©Издателство gabriell-e-lit, 2026
ISBN 978-619-7705-96-6

Откровение

Небето е моята предпочитана гледка. Обичам да се взирам в небето, да го наблюдавам, да го съзерцавам, да преживявам промените по него – от белезникаво до черно, от сиво до небесно синьо, от слънчево до мрачно, от облачно до безоблачно. Гледка към непрекъснато променяща се част от света, в който живея. Небето с изгрева и залеза, с появата на слънцето, луната и звездите на него, което ме пренася от деня в нощта и обратно. Сезоните са също част от небесната гледка с менящите се небеса, които преобразяват цялата земна картина.

За мене обаче освен видение над главата ми, което въздейства върху настроението, което очарова сетивата и създава впечатление за представление с планетарен мащаб, небето е и нещо друго. То е мястото, на което е отишъл баща ми малко преди да се родя. Докато аз съм наближавала земята, той се е приближавал към небето. Зная го със сигурност още от току-що проговорило и проходило дете, когато ми казаха, че баща ми е на небето. От тогава се взирам в него. Завиждам на птиците за небесните им пътища. Угнетява ме моята човешка приземеност. Но вярвам, че ще дойде ден, когато и аз може би ще бъда допусната на небето и най-после ще се срещна с моя баща. А докато чакам този ден, съм търсила думи, в които, неочаквано и за самата себе си, откривам някаква неосъзнавана досега обвързаност между тъгата, земната смърт и следсмъртното пребиваване на небето.

Порив за летене

1

Защо крило,
защо перо,
защо небе на сън ми се привижда?
Защо ме мъчи образът на птица в полет?
Предпролет е!
Небесните пътеки явно ме зоват!

2

А поривът на птицата за полет
се е свил в гнездо.
Навярно чака чудото на топлината
да му даде крила…

3

Набиране, натрупване,
напиране на чувствата,
които дълго са зимували
в хралупата на тягостното тяло.
Стремеж към полет!
И към приземяване!

4

Радост –
прелетна птица!
Долиташ.
Разперени крила…
Страх
от отлитането?

5

Била ли съм перо
в крилата на отлитналата птица?
Защо крило?
Защо перо?
Защо ме мъчи гледката на полета?

6

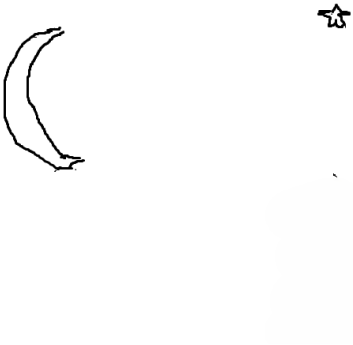
У мен за видимост се борят
преживени вече светове.
Надеждата отново се свестява.
Крилата й обаче
преди да стигнат до движението пòлетно,
се свличат унизително надолу.
Къде съм виждала това?
Отнякъде повиканата светлина
докосва прага с две прекършени крила.
Светът изглежда толкова отдавнашен..
Нима наистина съм виждала това?
Неуслужливи са пътеките на спомена
и всичко се приема за Начало!?

7

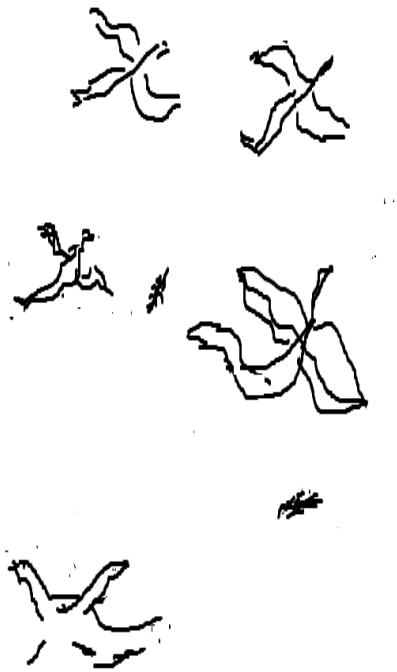
Не ме увличайте в говоренето на неистини,
че слизането на Земята е добро
и става доброволно.
Докато ми растат крила,
всевиждащата птица охранява хоризонта,
за който вече е прогледнал
моят опит за летене.
Каквото и да се говори за права
небето дава виза за откъсване
единствено на смелите.
Земята инстинктивно тегли своето притегляне,
но висините нищо не издигат самоцелно.

8

Как охладня небето на душата ми!
Дали защото птицата
от жар се претвори на пепел?
Остана да сивее в загасеното огнище
и преобърна Възкресението в смърт?

Небесни обитатели

9

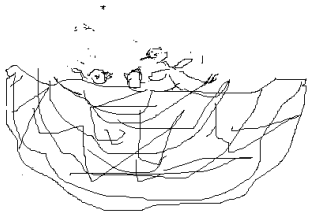
Облаците се разтварят в синевата.
Птиците обаче продължават да кръжат
непроменени.

10

Небе с облак и птица.
И перо – плавно слизащо към земята.

11

А къщата на птичето е кръгла.
Високо горе.
Небето й е покрив.

12

Какво си казват птиците,
когато чуруликат през нощта?
Навярно си говорят за небето,
което обитават денем?
Възможно ли е да им липсва
в топлите гнезда?
Нима това са гласовете на тревогата
с какво небе ще ги посрещне сутринта?

13

Птица в небето!
Кръжи, размествайки снежинките.

14

Снеговалеж.
Но птиците кръжат.
Играят си на гоненица с вятъра.

Поднебесие

15

Да се покаже слънцето!
Да се покаже!
Защо го няма?
Не става ли въпрос
за някаква очаквана измама?
Защо небето е неосветено?
Къде е слънцето?
Защо го няма?
Какво се случва там?
Каква промяна?
Нима сме в пъкъла,
а изход няма?
Дали това не е
поредната Божествена промяна
преди отново Бог да каже:
„Да бъде светлина!“?

16

Прозорецът – око във тъмнината.
Какво ли съзерцава?

17

Една луна при пълнолуние.
Една звезда, едва мъждукаща!
И цялото останало небе е мое!

18

Небето съобщава
с гръм и трясък за дъжда.
Земята се смълча в очакване.

19

Дъждовна нощ!
Водата идва някъде отгоре.
Почуква равномерно
по перваза на прозореца
и вероятно иска нещо да ми каже?!

20

Дъждът на спомена се отваля.
Вятърът на раздялата разгони облаците.
Появи се дъга!

21

Ако не кажа нищо за тревата,
която утре ще раззелени поляните,
ако не забележа цветето,
което ще изпъстри резедата,
ако не спомена за птиците,
които още са на юг
но непременно ще се върнат
при напъпилите клони
и ако мълчешком отмина вятъра
как да опиша не самата пролет,
а нейното пристигане?!

22

Разхитили багрите си при цъфтежа
със последни,
овехтели цветове
тревите се белият.
Циганското лято
крие в сянката си траура.
Бяло е.
Семената лягат на полето,
а стеблото още кичи цвете.
Над тревите - тихото безветрие на края.

23

Слънцето изгори листата.
Те пожълтяха
и окапаха.
Вятърът издуха слънцето
от дърветата
и от земята.
Голите клони
изгониха птиците
някъде.
Остана само една ябълка…
Златната!

24

Нощта е есенна и е дълбока.
Не я измерват градските петли,
а липсата им я превръща във безкрайна.

25

Сиво небе.
Облак – още по-сив и развлечен.
И дърво, което се кани да полети,
упътено нанякъде от вятъра.

26

Какъв прекрасен зимен ден.
Със бели покриви и дим над тях.
А вътре – страх от зимата?!

27

Зима.
Коминът бълва дим в небето.

28

Снегът понаваля и стихна.
Сега отвъд прозореца
нещата са застинали молитвено
в очакване на още белота!

29

Дали небето
доброволно дава белотата си през зимата?
Каквито и въпроси да поражда
падане все още има.
Ако и там принудата
се е превърнала в необходимост,
ако и там задачите се сипят без да мислят,
ако и там цветът на чистотата
е последната им грижа,
чернилката,
която я очаква,
от гледна точка на снежинката
бележи края на мечтата.
Не зная други начини
за раждане на снежните човеци…

30

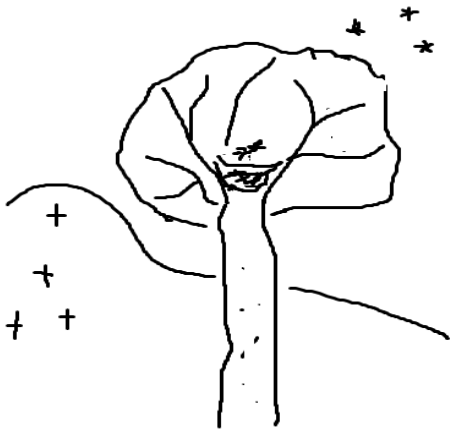
Един комин.
Следа от месец нов и от звезда до него.
Една Вечерница в небето над града.
На север – розовият залез
и малко сиви облаци като резка,
обрамчила природната картина!
И писъкът на чайките,
които се подготвят да заспят!

31

Дървото се явява много рядко в моя сън.
И не зелено,
не с цвета на пролетта и лятото,
не в ярка есенна позлата,
не зимно бяло.
Дървото в моя сън е синьо.
Почти невидимо.
Корона му е небосводът.
И е без корен.

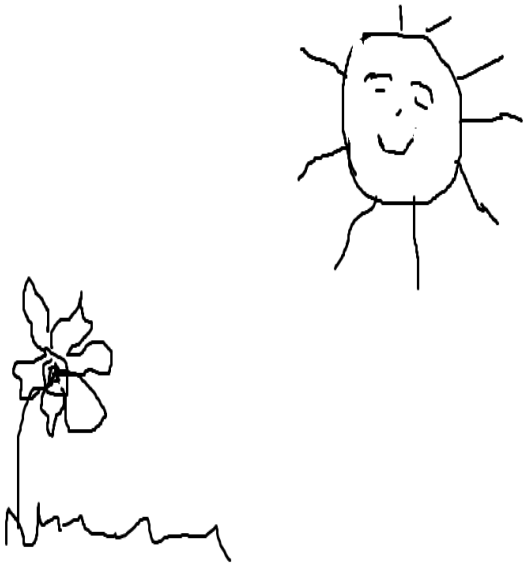
32

В самата слънчева среда
На оживелия простор
Белее гробище.

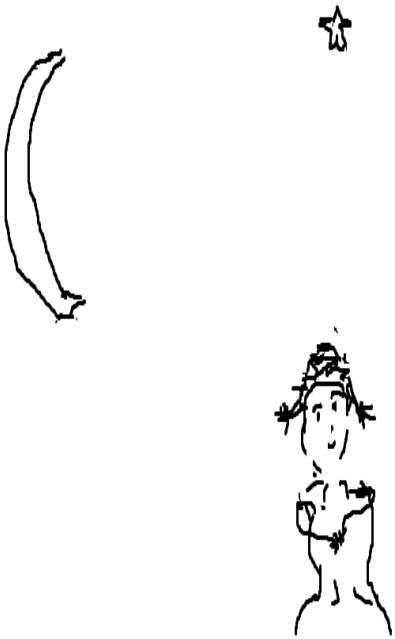

33

Синя зеница ме гледа умислено.
Пролет е.
Истина е.
Под небето – синьо цвете.
Усмихва се.

Душа под небосвода

34

Детството,
когато си поиска,
се завръща
с оня цвят на небе,
който знам от самото начало,
а пък някои от нас
даже са го виждали наяве!

35

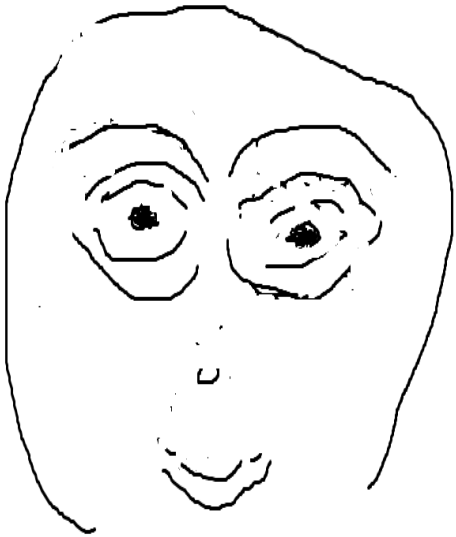
Денят започва всеки път
с прогонване на мрака.
Но как успява всеки път
да стане своя противоположност
не разбирам?!

36

Ела зора,
със грижите и с болките,
които трябва да изтрая!
Освети ги!
Направи ги видими!
Ела и ме води през тях!

37

От прозореца на болничната стая
виждам всяка нощ една звезда.
Моята звезда ли е, не е ли?
Как да разбера?
Нощем между клоните наднича
тая същата звезда.
Мисля си: „Ако умра,
ще изпепели ли клоните
дирята на моята звезда?

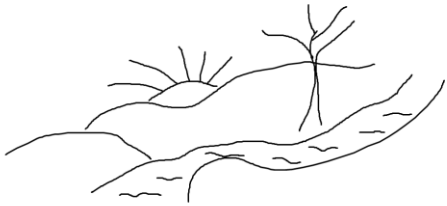
38

Всеки залез е тъжна раздяла
със един неповтарящ се ден.
Всеки ден носи нова раздяла.

Всеки ден ново утро се ражда.
Всяко утро е нова мечта.
Всяко утро една мечта ражда.

Всяко утро завършва привечер.
Всяка вечер погребва мечти.
Всяко утро умира привечер.

Всяко утро за ден остарява.
Залез идва след всяка зора.
Всеки залез ни състарява.

39

Един копнеж ме кара да вървя след залеза.
Един голям, неосъзнат копнеж.
Е аз вървя подир червените отблясъци.
Къде ли гаснещото слънце ще ме изведе?

Догаря залезът, бледнеят пурпурните облаци.
Златистите им краища изпепеляват.
Повява хлад. Низпада тъмнина.
Звездите трепкат. Месецът по-ярко заблестява.

Нощта е тиха, тиха и спокойна.
След малко цялата природа ще заспи.
Но аз, аз търся нещо, чакам нещо!
Аз чувствам – нещо в мене тъй напрегнато
трепти!

40

Тая нощ проумях – на земята е хубаво!
Ти вървиш, а над теб се усмихва луна!
Тя ти маха с ръка, тя те вика при себе си
и от тука изглежда премного добра!

41

Защо така съм вгледана в луната?
Във образа й – кръгъл и познат?
Защо я правя център на кръжащите си думи,
побягнали далеч от мисълта?
Защо се мъча с тази гледка на душата?
Светът присъства някак между другото.
Нима?

42

Жълти листи и сиво небе.
Жълти листи и някакво чакане.
Жълти листи и някакъв лъч,
който гали листата окапали.

Тъжни мисли и жълти листа.
Втори път зацъфтяла акация.
И врабчетата – гладни, наежени,
върху голите клони накацали.

Тъжни мисли пълзят из главата ми.
По прозорците есенни капки текат.
Птиците се сбират на ята.
Птиците се сбират и отлитат.

Тъжно чакане през есента.
Дъжд, не млъкнал от няколко дена.
Жълти листи под клоните траурни.
И мечти, от студа вледенени.

43

Слънцето е галещо и меко,
както винаги през есента.
Както винаги съм малко тъжна,
че дочаках тоя листопад
със мечта от миналата есен –
двама да обходим тоя парк.
Не е тъжно сред толкова слънце!
Не е тъжно, но аз съм сама.
Жълти листи се ронят наоколо.
Не е тъжно! Дали е така?

44

Краят на октомври е.
Вали.
Днес за пръв път есента заплака.
Стъпките кънтят съвсем сами.
Стъпките кънтят зловещо в мрака.
Клоните са вече без листа.
Клоните до черно оголяха.
Краят на октомври е.
Вали.
А листата стенат под краката ми.
Вечер тъмна, омотана във мъгла.
И от нещо поразплакана.

45

Вали.
Я виж какви парцали падат!
Задържат се за малко на оградата.
И се топят!
Вали.
Ще може ли до утре да натрупа?
Да знам, спокойно да заспя.
А то сега ужасно се ядосвам,
че белите снежинки падат във калта.

46

Помня една бяла нощ
в обратната посока –
в посоката към бъдещето,
огряно от пълната,
от ниската,
от ярко-лятната луна,
когато си измислях бели стихове
и ги забравях.
И пак измислях.
И така до края.
До утрото,
до гарата,
до бялото в деня,
което вече е назад –
останало във някакъв
неизбродим за паметта безкрай,
побран в Началото.

47

Нощта, която е гореща августовска нощ,
е пренаселена с присъствия.
Най-осезаеми обаче са щурците!
Къде изчезнаха светулките?
Къде се скриха светлинките
от малкото ми детски вечери,
прекарани на село?

48

Нощ е.
В тъмното лае куче,
по-бездомно от мене.

49

Когато слънцето
в мига на величаво равновесие
тежи върху въображаемата линия
на хоризонта,
разсечено на залез и възход,
настъпва времето за размисъл…

50

Звездите са единствените будни
и аз, която с нетърпение
очаквам утрото,
защото Той ми каза,
че ще дойде,
а аз не искам да проспя очакването.

51

И нека вятърът ме гали,
защото нещо
от очакваната дълго време нежност
ми се губи!

52

Всичко си е на местото!
Слънцето, луната и звездите – горе.
Корените на дърветата, цветята и тревите –
под земята.
Птиците – между земята и небето.
А водата е навсякъде!
Всичко си там, където трябва.
Само аз,
понеже имам право да избирам,
още нямам място.

53

Между капките на пролетния дъжд
няма нищо
освен очакването
да ме рани следващата – студена, неприветлива.
Мене – живото пролетно настроение!

54

Една снежинка падна върху мене.
Стопи се.
Стана ми студено.
Защо измислям глупави неща
за смърт и Възкресение?

55

Отче мой,
Ти, който си отдавна на небето!
Да се свети мястото Ти!
Да пребъде Твоята воля
да остана Твое творение
яко на земли и на небеси.

Съдържание

Откровение....4
Порив за летене....5
1....6
2....6
3....6
4....7
5....7
6....8
7....8
8....9
Небесни обитатели....10
9....11
10....11
11....11
12....12
13....12
14....12
Поднебесие....13
15....14
16....14
17....14
18....15
19....15
20....15
21....16
22....16
23....17
24....17
25....17

26 18
27 18
28 18
29 19
30 19
31 20
32 20
33 21
Душа под небосвода..... 22
34 23
35 23
36 23
37 24
38 255
39 26
40 26
41 27
42 27
43 28
44 28
45 29
46 29
47 30
48 30
49 30
50 31
51 31
52 31
53 32
54 32
55 33

Гатя Симеонова
Небеса
(стихове)

Българска,
Първо издание

Предпечат и компютърна обработка:
gabriell-e-lit

Издателство
gabriell-e-lit
София, 2026

Обем: 36 стр.
Формат: 120x210

Платформа за електронни
книги:
e-books.gabriell-e-lit.com

Gabriela Zaneva Zaneva

Digitally signed by Gabriela Zaneva Zaneva
DN: cn=Gabriela Zaneva Zaneva, c=BG, email=gabrielazaneva@gmail.com
Reason: I am the publisher of this document
Date: 2026.01.01 21:35:49 +02'00'

Един комин.
Следа от месец нов и от звезда до него.
Една Вечерница в небето над града.
На север – розовият залез
и малко сиви облаци като резка,
обрамчила природната картина!
И писъкът на чайките,
които се подготвят да заспят!

Гатя Симеонова

НЕБЕСА

ISBN 978-619-7705-85-0

Цена 6 лв. / 3 €

ИЗДАТЕЛСТВО
gabriell-e-lit